

Hera

Ar žinote, kokia visų imperijų lemtis? Anksčiau ar vėliau jos žlunga. Prisiminkite Romos, Bizantijos, Britanijos, Austrijos-Vengrijos, Rusijos imperijas ir dar daugybę kitų. Kur jos dabar? Tik istorijos vadovėliuose. Taip ir buvusio stambaus verslininko Leono Vaitulionio imperija – klestėjusi kelis dešimtmečius, garsėjusi ir Lietuvoje, ir už jos ribų, dabar suraikyta atskirais gabalais ir išdalinta. Po kelerių metų niekas nė neprisimins, kad ji egzistavo. Kaip toje dainoje: „Viskas buvo, buvo viskas, ko nebus jau niekados...“ Argi dabar ta karalystė kam nors rūpi? Kas prisimena ją ir jo imperatorių Leoną Didįjį? Žinoma, aš, imperatoriaus našlė Hera, keli giminaičiai, buvę tikri ar netikri draugai, nuoširdžiai liūdintys ar slapta džiūgaujantys dėl tokios nešlovingos elitinės šeimos pabaigos. Tokie jau mes visi. Nesakau, kad tik lietuviai. Pavydas, ko gero, pats žmogiškiausias, visoms tautoms būdingas jausmas: jei patys nesugebame nieko sukurti, tai apkalbinėjame, kritikuojuame, tūžtame dėl kitų sėkmės ir džiaugiamės, kai kas nors kam nors nepavyksta.

Skirtingai nuo Olimpo valdovo Dzeuso, manasis viešpats, deja, buvo mirtingas. Visą gyvenimą kaupęs turtus, lipdęs savąją karalystę, gražinęs, tobulinęs, pildęs naujais statiniais, antikvariniais daiktais, meno kūrinių, infarkto

pakirstas šešiasdešimtmetis, tvirtas, kupinas jėgų vyras, mano mylimasis, duonpelnys ir atrama trisdešimt trejus metus, išėjo amžinybėn, palikęs sielvarto palaužtą mane našlauri ir... didžiules skolas.

Kaip ir dera karališkajai šeimai, mes gyvenome rūmuose. Užmiestyje, už dvidešimties kilometrų nuo sostinės centro, didžiulio sklypo vidury stūksojo mūsų namas. Nors statytas prieš dvidešimt kelerius metus, jis priminė aštuoniolikto amžiaus didikų dvarus. Teko lankytis tokiuose? Įsivaizduokite sumažintą Tiškevičiaus rūmų Palangoje modelį. Kaip jis atrodė? Mintimis nusikelkime į šlovingiausius imperijos klestėjimo laikus, tarkim, prieš dešimtį metų. Asfaltuotas, medžiais apsodintas keliukas nuo pagrindinių, visada užrakintų, vartų veda į didelę aikštę priešais rūmus. Jos viduryje trykšta fontanas, ne šiaip srovė į viršų, kaip dabar įrengiama ežeruose, o sumažinta įžymiojo Romos Trevio fontano kopija, kurią nukalė nagingas lietuvių skulptorius. Kuris? Apie tai istorija nutyli, nes nė vienas menininkas nenori girtis tokiais plagiatais, bet juk iš savojo meno retas kuris išgyvena, o čia to-okie pinigai. Kiek mums kainavo šis fontanas? Geriau nė neklauskite, kad neištiktų širdies smūgis. Aplink fontaną pleškėjo skoningas išpuoselėtas gėlynas, o kitoje rūmų pusėje dalį sodo užėmė mano pačios sukurtas rožynas, begales kartų fotografuotas, rodytas gyvenimo būdo laidoje, sulaukęs daugybės pagyrų iš mūsų svečių – lietuvių ir užsieniečių. Tas rožynas ir davė mūsų namams pavadinimą – Rožių dvaras. Bet apie šį savo pomėgį dar daug kartų kalbėsiu vėliau, o dabar kviečiu eiti toliau. Plačiais, didelėmis vazomis su įmantriomis gėlių kompozicijomis (dar vienas mano pasididžiavimas) apstatytais laiptais užlipame

prie fasadinių durų. Jos veriasi į erdvę vestibulį, iš kurio platūs laiptai su skulptūromis šonuose veda į antrą aukštą. Viršuje baltų kolonėlių baliustrada skiria koridorių, abipus jo durys į aštuonis miegamuosius – didžiulį šeiminių ir septynis mažesnius, kiekvieną su atskiru vonios kambariu. Kam tiek daug miegamųjų? Svečiams, vaikams, anūkams, kurie pas mus viešės. Anūkų čia kol kas nėra, niekas nelaksto, nešūkauja, nešiukšlina, nekrausto iš lentynų mūsų kolekcijų, taigi valdovė Hera gali grožėtis savo išpuoselėtais, išblizgintais namais, mėgautis ramybe, kol nereikia bėgioti iš paskos, rankioti išmėtytų žaislų, budriai stebėti, kad kuris nors nenuverstų brangios vazos ar statulėlės. Tiesą sakant, nelabai ir pasigendu tų anūkų. Kol jų nėra, pati jautiesi jauna.

O štai svečių sulaukiame dažnai. Mūsų pobūviai garsūs ne tik Vilniuje, bet ir visoje Lietuvoje. Pusę pirmojo aukšto užima didžiulė menė. Jos sienas puošia didingi paveikslai. Žinoma, mes neturime pasaulinių šedevrų, bet ir šie, tapyti žymiausių Lietuvos dailininkų, verti įspūdingų sumų. Skirtingai nuo nišose stovinčių antikinio stiliaus skulptūrų (kokybiškų kopijų), tai originalai. Nuo lubų karo žaizduojantis krištolo sietynas, kurį užsakėme Čekijoje, o veidrodžių mažiau negu Versalyje, bet atspindžiai kelis kartus praplečia erdvę ir ji atrodo besitęsianti į begalybę. Dabar salė tuščia, bet per pokylius sustatomi apvalūs stalai, prie kurių gali susėsti kone šimtas žmonių. Mūsų vakaruose yra groję žymūs muzikantai, dainavę operos solistai ir bardai, eiles skaitę poetai. Visas verslo ir kultūros elitas laiko didele garbe būti pakviestiems į mūsų pobūvius.

Be pokylių menės, pirmame rūmų aukšte yra erdvi virtuvė – valgomasis, biblioteka, vyro darbo kabinetas,

didžioji svetainė su židiniu, kurioje sėdime su besisvečiuojančiais draugais, ir jauki mažoji svetainė, kurioje dažniausiai leidžiame vakarus dviese – žiūrime televizorių ar išsirinktą filmą iš gausios mudviejų kolekcijos, dažniausiai komediją, nes sunku suderinti skirtingus žanrus, aš mėgstu dramas ir mielas romantines komedijas, Leonas – kovinius, trilerius, detektyvus, skaitome (turime didelę dar iš Leono tėvų paveldėtą biblioteką, kurią aš nuolat papildau naujausiais populiariais romanais), šnekučiuojamės gurkšnodami gerą, brangų vyną – pigaus, kelis eurus kainuojančio vyno ar lietuviško „šampano“ nė su žiburiu nerasi mudviejų namuose.

Taigi, kaip sako anglai: mano namai – mano tvirtovė.

Manote, kad tokiuose milžiniškuose rūmuose turi būti ir tarnų? O kaipgi, yra. Kambarinė, besirūpinanti nepriekaištinga švara, tvarka, skalbiniais; virėja, ne tik kasdien gaminanti pusryčius, pietus ir vakarienę, bet ir ruošianti visus namų konservus ir kitas maisto atsargas – obuolių ir vynuogių sultis, uogienes, mišraines, marinuotus agurkėlius, pomidorus iš namuose augintų vaisių, uogų ir daržovių, džiovintus grybus, prieskonius ir dar daug skanių bei reikalingų dalykų. Be šių dviejų moterų, dar turime sodininką, prižiūrintį sodą, dekoratyvius medžius, krūmus, gyvatvorę, vejas, gėlyną prie fontano, nedidelį daržą ir šiltnamį, kur auginamės ekologiškas daržoves ir prieskoinines žoles, nes negali pasitikėti tais visais vadinamaisiais „ekologiškais“ ūkiais, niekada nežinau, ką jie ten daro, kai niekas nemato, kuo tręšia ir purškia.

Tačiau jei namie šitiek tarnų, ką veikia šeimininkė, gražuolė išdidžioji Hera? Turbūt nemanote, kad pluša kokioje nors įstaigoje kasdien nuo aštuonių iki penkių.

Žinoma, ne. Valdiškas darbas – jau seniai pamirštas dalykas. Ar galite įsivaizduoti, karjeros pradžioje ji dėstė prancūzų kalbą universitete? Jaunai, perspektyviai absolventei buvo pasiūlyta likti katedroje už menkutėlį atlyginimą. Tiesa, jau tada ji susitikinėjo su sparčiai kylančios imperijos įpėdiniu Leonu ir greit iškeitė kuklią dėstytojos algele į namų valdytojos padėtį.

Taigi dabar ji prižiūri tarnų darbą, sudarinėja valgiaraščius, planuoja pobūvius. O, čia ji tikra specialistė, galėtų surengti bet kokio rango pokylį, puikiai išmano etiketą, stalų serviravimą, puokščių komponavimą. Jai nereikia samdyti jokių renginių planuotojų ar bendrovių. Ji pažįsta daugybę aktorių, muzikantų, poetų, bardų ar kitų garsenybių, todėl be vargo pasikviečia juos linksminti ponų Vaitulionių svečių. Be to, deivė Hera rūpinasi savo išvaizda ir figūra, kad visada būtų graži, liekna, pasipuošusi ir vyrui, ir jo gausiems verslo partneriams bei svečiams. Ponia lydi vyrą į prestižinius renginius, netgi priėmimus prezidentūroje, labdaros vakarus, operų ir spektaklių premjeras. Kelis kartus per metus karališkoji pora pabėga į šiltus, egzotiškus kraštus, jiedu lankėsi visuose kontinentuose, aikčiojo apžiūrinėdami visus didžiuosius pasaulio stebuklus. Gyvenimas šypsosi Vaitulioniams, dosniai dovanodamas vis naujas staigmenas.

Taip, Leonas Vaitulionis buvo stambi figūra, visai šaliai žinomas asmuo, televizijos laidų žvaigždė, visų gerbiamas, mylimas, visur kviečiamas, laukiamas.

Ir staiga vieną šaltą sausio dieną jo neliko...

Laidotuvės buvo prabangios, kaip ir dera tokiam turtingam verslininkui, žymiam elito atstovui, labdaros teikėjui. Spaudžiant dvidešimties laipsnių šalčiui atsisveikinti su

mano vyru ir palydėti jo į paskutinę kelionę atėjo daugybė žmonių, prinešė kalnus gėlių, krepšelių, vainikų, nors visus įspėjau apsiriboti vienu žiedu, netgi Ministras Pirmininkas pareiškė užuojautą šeimai. Tačiau man, kaip ir išėjusiam mylimam vyrui, draugui, tėvui, niekas nebuvo svarbu – viskas plaukė kaip per rūką. Klausiau užuojautų, praskrendančių kažkur virš galvos ir nepasiekiančių sąmonės, mandagiai linksėjau, stebėdama save tartum iš šalies, tarsi viskas vyksta ne su manimi, ne šiame pasaulyje, nes tikrovėje to negali būti. Sūnus Domas buvo šalia, apglėbęs mane per pečius, prie kapo, vėliau kartu priiminėjo užuojautas, spaudė daugybę rankų.

Po gedulingų pietų seni mūsų šeimos draugai Vitalija ir Eduardas išėjo paskutiniai, atsisveikindami dar ilgai stovėjo vestibulyje, kalbėjo gražius žodžius, prašė nepalūžti, laikytis, tikino visada padėsiantys, jei tik ko man reikės. Vitalijai pasitraukus pasiimti kailinių, Eduardas, ne tik draugas, bet ir mano vyro advokatas bei patikėtinis, trumpam atsiliko ir sumurmėjo, kad mudviem kuo skubiau reikia susitikti ir aptarti palikimo klausimus. Nekantriai mostelėjau – visa tai palauks, juk turi praeiti trys mėnesiai, kol galėsiu tvarkyti palikimo reikalus, tiek ir aš žinau. Tačiau Eduardas dar kartą pabrėžė, kad tai skubu.

– Hera nenoriu, kad sulauktum nemalonių staigmenų, – mįslingai pasakė išeidamas, – jau verčiau sužinosi iš manęs negu iš kitų.

Tačiau tada man atrodė, kad nieko baisiau nebegali būti, juk aš netekau brangaus vyro, šeimos maitintojo, partnerio. Kokios dar nemalonesnės staigmenos gali ištikti? Todėl atmetinėėjau Eduardo skambučius, neskaičiau

žinučių, kuriomis užpylė mane, o kai po dviejų dienų jis skambino prie vartų, neįsileidau. Norėjau gedėti viena. Laidotuvės buvo trečiadienį, taigi visas likusias savaitės dienas neišlindau iš namų, sėdėjau mudviejų mėgstamiausioje namų vietoje, mažojoje svetainėje, žiūrinėjau nuotraukas, vaizdajuostes, skaičiau išsaugotus vyro laiškelių ir raudojau tarsi norėdama išverkti visas per šermenis ir laidotuves neišlietas ašaras, kai kitiems gedėjams atrodžiau nepalaužiama, tvirta it plieninę.

Sekmadienio vakarą atsigulusi dar ilgai varčiausi, nepajėgdama nuslopinti prieš akis plaukiančių laimingo gyvenimo vaizdų, nusiristi to sunkaus, dusinančio akmens nuo krūtinės. Galiausiai nebeapsikentusi išgėriau tabletę ir po kurio laiko nugrimzdau į besapnį miegą. Pabudau nuo purtymo ir įkyraus balso:

– Ponia, kelkitės, ponias, kelkitės.

Vargais negalais praplėšusi akis – tabletės veikimas dar nepraėjo, pažinau kambarinę Renę ir irzliai sumurmėjau:

– Na, ko?

– Pas jus kai kas atėjo.

– Kodėl įleidai? Vyk lauk, aš nieko nepriimu.

– Jie sakė, kad labai svarbu.

– Kad ir kas ten būtų, tegul paskambina ir susitaria dėl susitikimo.

– Aš taip ir sakiau, bet jie grasina grįšią su antstoliu... – gailiai lemeno Renę.

– Su kuo?

– Su antstoliu, – nudelbusi akis vebleno kambarinę. – Tokie du solidūs ponai iš banko...

– Su koku dar antstoliu. Aš niekur neisiu. Neįsileisk jų, tegul nešdinasi iš kur atėję.

– Ponia, nepykit, aš juos jau įleidau. Jie sėdi kabinete. Išsigandau, nesumojau, ką daryti.

– Teks man pačiai juos išvyti. Eik, pranešk, kad lauktų, aš ateisiu.

Kambarinė išturseno iš miegamojo, o aš išsiropščiau iš lovos, nuslinkau į vonios kambarį, šaltu vandeniu pamėginau išvaikyti miegus. Reikėtų palįsti po dušu, nes vakar išsekusi nuo verksmo vos įstengiau apsivilkti pižamą ir virtau ant lovos. Bet ir dabar dar neturiu jėgų. Žvilgtelėjau į veidrodį ir pasibaisėjau: atrodau kaip šmėkla – akys užtinusios, raudonos, skruostai papurtę, po akimis tamsūs maišai. Įlindau į juodą suknelę (kad ir kas ten manęs laukia, tegul neabejoja – man gedulas), įsispyriau į žemakulnius batelius, perbraukiau šukomis per plaukus, paėmiau lūpdažį ir vėl padėjau ant spintelės – vis tiek atrodau siaubingai, bet gal taip ir geriau – lankytojai turi suvokti, kad elgiasi labai netaktiškai.

Kabinete ant odinės sofas kiūtojo du kostiumuoti vyriškai gal keturiasdešimt penkerių ar penkiasdešimties. Niekada nebuvau jų mačiusi. Vos išvydę mane, jie atsistojo ir kone sutartinai sučiulbo:

– Ponia, leiskite pareikšti jums nuoširdžią užuojautą dėl netekties.

– Ačiū, – burbtelėjau įtariai nužvelgusi juos. – Su kuo turiu garbės?

Jie vėl sutartinai ištiesė man vizitines korteles.

– Mes esame banko atstovai.

Bankas ne tas, kuriame mudviejų su Leonu sąskaitos, todėl atidžiai apžiūrėjau korteles. Petras Novakas ir Povilas Bartulis. Nuostabu! Mane aplankė du apaštalai.

– Tai ne mano bankas, – pagaliau pasakiau, įsitikinusi, kad jie nori pervilioti pas save turtingą našlę. – Neketinu pereiti į kitą, esu ištikima savajam.

– Tačiau jūsų velionis vyras taip nemanė, nes ėmė paskolas iš mūsų, – paaiškino stambesnysis, rodos, Petras.

– Aš dar neturėjau laiko įsigilinti į vyro finansinius reikalus. Mudu su sūnumi pakelsime visus popierius, susipažinsime, tada galėsime susitikti su jumis. O dabar, jei neprieštaraujate, norėčiau likti viena, – pasakiau ir pasukau durų link, duodama jiems suprasti, kad audiencija baigta. – Kambarinė jus palydės.

– Ponia, neskubėkite, – Petras pakilęs paėmė man už alkūnės. Pasimuisčiusi išsilaisvinau ir atšokau per kelis žingsnius.

– Šalin! – pasipiktinusi šūktelėjau. – Ar niekas nemokė jūsų gerų manierų? Aš tuoj pasiskųsiu jūsų valdžiai dėl priekabiavimo.

– Atleiskit, ponია, – sumurkė jis atsitraukdamas. – Tikrai nenorėjau jūsų įžeisti ar, gink Dieve, priekabiauti, bet pokalbis nebaigtas.

– Matote, ponია, jūsų vyras paėmė iš mūsų didelę paskolą ir, kaip suprantate, jau negrąžins, – ėmė aiškinti kitas, liesesnysis bankininkas, Povilas. – Be to, jau kuris laikas jis nemokėjo palūkanų, todėl susikaupė delspinigių...

– Apie kokio dydžio paskolą kalbame? – pasiteiravau. Nieko apie tai nežinojau. Kurdamas verslą ir vėliau Leonas imdavo paskolų plėtrai, bet vėliau, pavykus įgyvendinti idėją, gavęs numatytą pelną, visada iš karto grąžindavo, kad nesikauptų palūkanos. Statydamiesi namus taip pat skolinomės, bet tai jau seniai pamiršta. O pastaruoju

metu visiškai nieko neminėjo. – Kiek tūkstančių aš jums skolinga? Esu tikra, kad mudu su sūnumi viską tuoj...

– Ne tūkstančių, miela ponia, – Petras palingavo galvą spoksodamas į mane kaip į naivią abiturientę. – Milijonų.

Net išsižiojau iš netikėtumo.

– Ką? Negali būti. Čia kažkokia klaida...

– Jokios klaidos nėra, – Povilas ištraukė iš lagaminėlio pluoštą popierių. – Štai, pažvelkite, viskas dokumentuose. Štai notaro patvirtinta, jūsų vyro ir banko valdytojo pasirašyta sutartis.

Spoksojau į popieriaus lapą, nieko nesuvokdama, skaičiai su šešias nuliais liejosi. Nesąmonė, aš sapnuoju. Kam Leonui reikėjo šitų pinigų? Plėsdamas verslą jis nuolat naudojo banko paslaugomis, įkeisdavo kitą mudviejų nekilnojamąjį turtą, bet niekada nejudino šito namo. Prieš imdamas kad ir nedidelę paskolą, visada tardavosi su manimi, nors buvau jam išdavusi bendrąją įgaliojimą, suteikdama teisę vyrui veikti mano vardu, sudarinėti finansinius sandorius ir dar daug kitų dalykų, todėl gaudamas paskolą jis galėjo užstatyti bet kurią mudviejų nuosavybės dalį, kad man kas kartą nereikėtų važinėti pas notarą ir pasirašinėti sutikimo. Beatodairiškai pasitikėjau Leonu, niekada neabejojau jo veikla, pati nelabai nusimaniau verslo reikaluose ir jais beveik nesidomėjau.

– Kad ir kas ten parašyta, – rėžiau susitvardžiusi, – aš nepasirašinėjau jokių sutarčių, todėl jums nieko neskolinga, o vyro nebėra. Turėsite nurašyti skolą.

– Ne viskas taip paprasta, – apsimesdamas, kad užjaučia, atsiduso banko atstovas Povilas. – Niekas nesuteikia tokių paskolų neapsidraudęs. Imdamas paskolą jūsų vyras įkeitė vilą pajūryje, sodybą Aukštaitijos nacionaliniame

parke ir šitą namą. Jų vertė kaip tik padengia skolą. Taigi, ponias, realybė tokia. Visi šie pastatai dabar banko nuosavybė. Gera žinia ta, kad jums liko namo dalis, ponas Vaitulionis užstatė tik savąją dalį.

– Vadinasi, turiu pusę namo? – ironiškai nusijuokiau. – Nuostabu.

– Ketvirtadalį, ponias... – padvejojęs numykė Petras.

– Kaip tai ketvirtadalį? Sutuoktinių nuosavybė dalinama pusiau.

– Bet ponas Vaitulionis padalino šį namą į keturias dalis – sau, jums ir vaikams.

– Vaikams? – vos neuždusau iš pasipiktinimo dėl jų nekompetencijos. – Jūsų informacija neatitinka tikrovės. Turime tik vieną sūnų.

Bankininkai susižvalgė ir Povilas tarė:

– Ponia, matyt, bus protingiausia, jei jūs pirmiausia susisieksite su savo advokatu, ponu Eduardu. Jis turi jūsų vyro testamentą ir viską išaiškins geriau už mus.

– Žinoma, – ironiškai pritariau. – Iš viso gailiuosi, kad šnekėjausi su jumis be jo. Daugiau nedarysiu šios klaidos.

– Taip, taip, jūs teisi. – Povilas ėmė skubiai rankiotis popierius ir sudėjęs į lagaminėlį žengė prie durų. – Iki pasimatymo, ponias.

– Iki greito pasimatymo, – jam antrino Petras ir vyriškai skubiai dingo pro duris, man nespėjus nė atsakyti. Kita vertus, visiškai netrokštu su jais matytis – nei greitai, nei iš viso.

Vyrams išsinešdinus sudribau ant sofos. Galvoje sūkuriavo pilkšva migla, šmėkščiojo nelogiškos, nesusilipinančios mozaikos dalelės: Leono skolos, namas užstatytas, man priklauso tik ketvirtadalio, vaikai... Kodėl jie pasakė

vaikai? Turime vieną sūnų, trisdešimt dvejų Dominyką, kurį vadiname Domu. Daugiau Dievas nedavė. Dar turėjo būti mergaitė, bet nėštumas baigėsi tragedija, taigi liko tik sūnus. Deja, išsiskyręs prieš penkerius metus, turi devynmetį sūnų, kuris gyvena su motina Jungtinėse Valstijose, lietuviškai nemoka, o pamatęs senelius kompiuterio ekrane nežino, ką jiems pasakyti. Nors ir nepritarėme sūnaus išrinktajai, po vestuvių padovanojome jam puikų butą senamiestyje, susitikdavome per šventes. Gimus pirmajam anūkui, jo vardu atidarėme sąskaitą, įdėjome apvalią sumą, kurią jis galės pasiimti, kai sukaks aštuoniolika. Domas buvo tėvo bendrovės dalininkas, tačiau dėl skirtingų požiūrių į verslo plėtrą ir į asmeninį gyvenimą jiedu smarkiai susiriejo. Sūnus pareikalavo išmokėti jo dalį ir už gautus pinigus įsteigė savo bendrovę. Žinoma, ji kelis kartus mažesnė už tėvo imperiją, bet išsilaiko. Vėliau tėvo ir sūnaus santykiai pagerėjo, ypač po Domo skyrybų. Buvome tiek protingi, kad nepriekaištavome sūnui, triumfuodami nekartojome: *Ar mes tau nesakėme?* – stengėmės išklausti ir užjausti. Vis nepraradome vilties, kad jis dar jaunas tik dvidešimt septynerių, šiais laikais kiti tokio amžiaus jaunuoliai nė negalvoja apie šeimą, susiras kitą širdies draugę, su kuria gyvens ilgai ir laimingai, liks Lietuvoje ir mudu džiaugsimės vaikaičiais. Kol kas šios viltys neišsipildė, o Leonui niekada nebeišsipildys. Jei Domas turės daugiau vaikų, jie jau nepažinos savo senelio.

Nėra kur trauktis, banko apaštalų apsilankymas įsiterpė į mano gedulą, įnešė dar daugiau sumaišties į ir taip sugriuvusį pasaulį, verčia aiškintis aplinkybes, kuriomis atsirado vyro skolos, užstatytus namus. Mėginau paskambinti Domui, bet sūnus neatsiliepė. Gal taip ir

geriau, tegul pirmiausia padėtį išaiškina advokatas. Atrodė, kad palikimo reikalai gali palaukti, bet tie du beveik ponai iš banko dar labiau sujaukė ir taip pakrikusias mano mintis. Gal blaivus vyriškas protas išsklaidys klampų rūką galvoje.

– Džiaugiuosi, kad pagaliau apsigalvojai ir galėsime pasikalbėti, – iš karto atsiliepęs vietoj „klausau“ pasakė Eduardas. – Man jau darėsi labai neramu. Atvažiuosiu iš karto po darbo.

Tikras draugas – supranta, kad aš dar neįstengiu nei puoštis, nei vairuoti automobilio, nei apskritai kelti kojos iš namų. Tiesą sakant, man ir pačiai sunku patikėti, kad tapo visiškai nesvarbu, kaip atrodo. Per laidotuves buvau nepriekaištingai apsirengusi, susišukavusi, o dabar slankioju nyki ir išbalusi kaip šmėkla.

Pamačiusi kieme Eduardo automobilį, nuskubėjau atidaryti durų. Pagalbininkės jau išsiųstos namo. Kad ir ką mudu aptarsime, kuo mažiau nereikalingų ausų, tuo geriau. Nors Eduardas ir Vitalija – šeimos draugai, su kuriais esame praleidę daug gražių valandų ir net dienų, kartu atostogaudavome, šį sykį jis atvyko vienas.

– O kur Vita? – paklausiau, nes keista matyti jį mūsų namuose be antrosios pusės, kuri man nuoširdžiai patiko. Ne taip, kaip kitų verslininkų žmonos, su kuriomis gali aptarinėti tik moterų klubų, grožio procedūrų ir labdaros reikalus, Vita buvo išsilavinusi, apsiskaičiusi, mudviejų skonis dėl filmų, knygų sutapo, todėl šnekos niekada netrūko. Kad ir kokie darbo reikalai siejo Eduardą su Leonu, matyt, juos tvarkydavo biure, o pas mus tos temos būdavo tabu. Ak, kaip man trūks tų mūsų ketvertuko pasisėdėjimų kartu. Kai Leo nebėra, viskas bus kitaip.